

5.

"Εχω φυλάξει τὸν πανσέ,
Ποῦ μούχες δώσει κάποιο βράδι,
Καὶ πάντοτε όυμάμ' ἔσε,
Καὶ στήν αὐγὴ καὶ στὸ σκοτάδι.

6.

Στῆς ἑρημᾶς μέσα τὰ πλάτια,
Εἶχανε δυὸς φουντώσει ἐλάτια.

Στὸ ἔνα τὸ ἑλάτι εἶχε σκαλώσει
Μὲ τὸν γαλάζιο τῆς ἀνθό^ν
Περιπλοκάδα, καὶ εἶχε ἀπλώσει
Γέρω ἔνα ἄγιοκλημα ξανθό.

Καὶ στᾶλλο ἀπὸ τὰ δυὸς τὰ ἑλάτια,
Πήγες καὶ κάθησες ἔσυ,
Μὲ τὰ δλογάλανα τὰ μάτια,
Καὶ μὲ τὴν κόμη τὴν χρυσῆ.

Κάλλιο στὴ μοναξιὰ τὴ μαδόη
Τὸ ἑλάτι μόνο τὸν νὰ ζῇ,
Συντρόφισά τον φτάνει ναῦρη
Ἐσένα καὶ γιὰ μὰ στιγμή.

7.

Καὶ κάποιος ἄλλος σ' ἀγαπάει
Πολεμιστής, δπον χτυπάει
Μὲ τὸ σπαθὶ τὸ κοφτερό.

Μὰ ἐγὼ, σπαθὶ δὲν ἀνεμίζω,
Καὶ τὰ μαχαίρια δὲ βυθίζω,
Μόνο τραγούδια γράφω ἐγώ.

"Ομως, η ἀγάπη γιὰ τὸ ταῖρι,
Μὲ σπαθὶ μᾶπλισε τὸ χέοι,
Καὶ νίκησα καὶ τὸν ὁχτρό.

"Ἐκεῖ, στὰ μαρμαρένι ἀλόνια
Ποῦ δὲ λαλοῦν ποτὲ τάηδόνια.
Καὶ νίκησα καὶ τὸν ὁχτρό!

8.

"Ολη τὴ μέρα σὲ γυρέβω,
"Ομως ποτὲ δὲ σ' ἀγναντέβω.

Μόνο τὴ νύχτα στῶνειρό μου
Σὲ βλέπω μέσ' στὴ σκοτεινά.
Αὐτὴ τὴ χάρη, Θέ μου, δό μου:
Πάντα νάπλωνται η νυχτιά.

ΑΕΑΝΤΡΟΣ Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

μὲ τὴ φωνὴ, καὶ ἔγυρε τὸ βαρετὸ κεφάλι τῆς στὰ στήνια. Πρὶν η δόλια σωριαστῆ κατάχαμα, πρόφταξα νὰ τὴ στηρίξω πάνου μου, φωνάζοντας δυνατὰ τῆς Φλώρας, π' ἀκόμα, η τρελλή, σαλιάριζε μέσ' στὸ δρόμο. Μὲ τὶς φωνές μου ἥρθε πιὰ μέσα θυμωμένη, κατὶ σὰ βλαστημένη φιδιορίζοντας, καὶ χωρὶς φόβο, σὰν πρῶτα, νὰ ταραχτοῦνε τὰ νεῦρά της, μὲ βόνθης νὰ βάνω τὴν ἀρρωστη στὸ κρεβάτι. Τὸ δεματάκι ποῦ τὰ ξυλιασμένα χεράκια τῆς βαστούσανε πάντα σφιχτά, μὴν τῆς φύγη, εἴτανε μωρὸ, μόλις γεννήθηκε, χόσφυχτικὸ καὶ ἀναστητό. Τὸ πῆρ' η Φλώρα καὶ ἀρχίσε, κατὰ τὶς δδηγίες μου, νὰ τοῦ φυσάῃ ἀγέρα καὶ νὰ τὸ τρίβῃ, ὡς νὰ πάρῃ τὴν ἀνάσα του· μὲν ἔνα χλιερὸ μπάνιο ἥρθε πιὰ στὰ σύγκαλά του καὶ ἔβαλε τὶς φωνές μὲ τὰ ὅλα του. Γώ περιποιήθηκα τὴ λιγοθυμισμένη μάννα καὶ εἶδα καὶ ἔπειθα ὡς νὰ τῆς κόψω τὸ αἷμα, ποῦ τῆς ἔτρεχε σὰ βρύση. "Οπως εἴταν ἀνάσκελα βαλμένη, μὲ χαμηλότερο τὸ κεφάλι της, ἀναστέναζε βαθιά βαθιά, σὰ νῦχε μεγάλο βάρο στὴν καρδιά της, καὶ ἔνοιγε ποὺ καὶ ποῦ βαριὰ τὰ μάτια της· υστερα πάλε τὰ σφαλοῦσε καὶ ἔπειτε στὴν πρώτη νεκρομάρα, βούτη καὶ ἀναστητη. Τέλος τέντωσε μιὰ σπασμαδικὰ τὰ χέρια της, χασμουργίστηκε καὶ κοίταξε τριγύρο σαστισμένα, σὰ νὰ γύρεσε νὰ θυμηθῇ τι ἔγινε... .

ΛΟΓΙΑ ΠΙΚΡΑ

Δυὸς τρεῖς μέρες πρὶν ἔνα τηλεγράφημα τῆς «Εστίας» ἀπ' τὴν Πετρούπολη ἐλεγε πῶς ὁ καθηγητὴς Κοβαλένσκη, Ρούσσος βουλευτής, εἶχε προτείνει, ἀπαντῶντας ἡ Δούρμα στὸ λόγο τοῦ Τσάρου νὰ δηλώσῃ καὶ μὲν ἔναν παράγραφο πῶς ζητάει τὴ διατήρηση τῆς εἰρήνης μὲ τὰλλα ἔθνη καὶ τὴν ἔνωση δλων τῶν Σλαύων. "Η νιογεννημένη λοιπὸν βουλὴ τῶν Ρούσσων ἔκρινε πῶς ἔν' ἀπ' τὰ σπουδαιότατα ποῦχε νὰ κάνην εἶναι νάγωνιστῇ γιὰ τὴν ἔνωση δλων τῶν Σλαύων. Νά μιὰ μούντζα στὴ γεροκολασμένη τῶν Ἐλλήνων, ποὺ τὸ πῆρε, φαίνεται, ἀπόφαση πῶς ἡ δική της δουλιὰ εἶναι νὰ ἐπικυρώνῃ μονάχα τὶς ἐκλογὲς τῆς Πάλλης καὶ τῆς Τῆνος σὲ μιὰ καλοβὴ καὶ σακατερένη φευτοελλάδα! "Ολα τὰ σημάδια τηνὲ δείχνουν τὴν ἀπόφασή της αὐτὴ κι ὅταν δὲ θεοτόκης ἡ δοπιοσδήποτε ἄλλος μουντζουρώνει τὸ χαρτὶ μὲ στρατοὺς καὶ στόλους εἶναι μεγάλος φεύτης καὶ ὑποκριτής. Ρολλίνες δὲν ἔγραφε στὸ πρόγραμμά του, θήλεγα πῶς ἔχει τούλαχιστο τὸ χάρισμα τῆς εἰλικρίνειας, γιατὶ μόνο γιὰ ρολλίνες καλὸς θὰ καταντήσῃ δ τόπος αὐτὸς μὲ τὸ δρόμο ποὺ περπατοῦν οἱ κυβερνῆτες του. Μακεδονίες καὶ Ήπειρούς, ποὺ δὲν παίρνουνται μὲ ἀνταρτικὰ σώματα μονάχα, ἀς μὴν ὄνειρεύουνται οἱ πατριῶτες, γιατὶ αὐτὲς οἱ μεγάλοι ἀντρες τοῦ Ἐλληνικοῦ βασίλειου τὶς ἐχαρίσανε χρόνια τώρα στοὺς Βουργάρους καὶ εἶναι σύμφωνοι σ' αὐτὸς μὲ δλω τὸ ἐπιτελεῖο ἀπὸ βουλευτὲς, κομματάρχηδες, δημάρχους καὶ παραδημάρχους. Αὐτὸς δολοφονοῦντε τὴν Ἐλλάδα, κι ὅχι η Εύρωπαίκη διπλωματία. Τὶ μᾶς μέλει; συλλογιστήκανε. Τούτη η γῆ ποὺ τὴν πατοῦμε, δλω μέσα θενὰ μποῦμε. Ἐλληνικιά ίδεα καὶ Πατρίδα καὶ τέτια εἰν' δλα κουροφέζαλα. Τὸ καλύτερο γιὰ μᾶς εἶναι φαγοπότι καὶ κοκκώνες, Τραβιάτα καὶ ὑπνος ὡς τὸ μεσημέρι. "Εθνος καὶ Κράτος ἀς πᾶν νὰ βγαλεῖν τὰ μάτια τους. "Εμεῖς σ' ἀρπάξουμε καὶ ξεσκίσουμε νῦναι καλὰ ἀρπαγμένα.

Αὐτὰ εἶναι τὰ μυαλά τους. Καὶ παράξενο δὲν είναι μὲ τέτια πολιτικὴ τῶν μεγάλων διτὶ βρίσκεται σ' ἀνάλογη διάθεση κι δὲ πειότερος λαὸς οὔτε πῶς βρέθηκε, δπως ἔγραφε τὸ «Σκρίπτα τὶς προάλλες, καπιό χαμένο κορμὶ μέσα στὸ στρατὸ νὰ πετάξῃ τὴ βρετανία "Τουρκόσπορε" σ' ἔναντι Μακεδόνα στρατιώτη πούχε κατέβη ἐδωπέρα μὲ τὴ λαχτάρα νὰ ὑπερετήσῃ κάτου ἀπὸ τὴ λατρεμένη του σημαία. "Ο προγονό-

σπορος αὐτὸς, βλέπεις, μὲ τὸ μοναχὸ προσόντο μιὰ σακαράκια στὴ μέση της ἔνα παλιοκασκέτο στὸ κεφάλι, έχασε πῶς κι αὐτὸς είταν Τουρκόσπορος πρὶν ὄγδοντα χρόνια. Κι ἂν θέτε κι ἄλλο παράδειγμα παρόμοιας σιχαμάρας, χναφέρω τέχνολουθο, πῶς σ' ἔνα παλληκάρι ἀπ' τὴ Μικρὰ Ασία, ποὺ φέτος ἥρθε νὰ μπῇ στὸ Διδασκαλεῖο, ζητοῦσε μὲ φωνὲς καὶ θυμούς, σὰν πρωτοτύρθη, νὰ τοῦ ἀποδεῖη κάπιος ντόπιος, πῶς ἡ Ἐλλάδα εἶναι πολὺ ἀρκετὴ στὸν ἔχυτο της καὶ δὲν ἔχει καμμιὰν ἀνάγκη ἀπ' τοὺς ἑωτερικοὺς, πῶς τοὺς σιχαίνεται ὁ ίδιος καὶ τὰ ρέστα. Εἶχε δίκιο δ ἀνθρωπος, γιατὶ νὰ κι δ Κουρόπης — γιὰ νὰ μιλῶ μὲ παραδείγματα — δὲν τοὺς ἔχεις ἀνάγκη τοὺς ἑωτερικοὺς παρὰ μόνο σὰ θελῃ καμμιὰ φορὰ νὰ πάρῃ στὴν Κύπρο, γιὰ νὰ κάνῃ διαλέξη γιὰ τὸ «Μυστικὸ τῆς Ζωῆς», η στὴν Αἴγυφτο, σὰν τότες ποὺ πήγε γιὰ νᾶρη ὑπεστήξῃ τῆς συγωρεμένης του «Πρωτεύουσας».

★

"Τοστερ" ἀπ' ὅλ' αὐτὰ εἴτανε πολὺ ἀκόλουθο ποὺ γιὰ τὴν εἰδηση πούφερε τὴν ίδια μέρα δ τηλέγραφος, δτ: "Αγγλία καὶ Ρουσσία συμφωνήσανε νὰ κανονίσουν τὸ Μακεδονικὸ ζητήμα — δηλαδὴ νὰ κάνουν τὴ Μακεδονία ἡγεμονία Σλαύικη, γιατὶ ἐκεῖ θὰ καταλήξουν εἴτε νέες μεταρρύθμισες θὰ κάνουν εἴτε νέο πατριαρχεῖο Μακεδονικὸ — οὔτε δ θεοτόκης ἔχασε τὸν ὑπνο του, οὔτε οἱ ὑποθεοτάχηδες ταράχηταν, οὔτε καὶ τοῦ Βασιλικοῦ μαζί ίδρωσε ταῦτη, γιατὶ αὐτὸς πιστὸς στὸ Σύνταγμα περιμένει πρῶτα νὰ δηῇ τι θὰ πούν οι βουλιαχτῆδες — οἱ βουλευτάδες ήθελα νὰ πῶ.

Κ' οἱ βουλιαχτῆδες μὲ τοὺς ἀρχηγούς τους καὶ τὰλλα συντρόφια εἰδαμε τί λένε. Στὰ κρυφὰ τὶς ἔχουν πουλημένες ὅλες μαζὶ τὶς Μακεδονίες, στὸ φανέρῳ ψηφίζουνε καὶ δημηγορούνε γιὰ στόλους καὶ στρατοὺς καθε λιγό καὶ λιγάνι εἴτε κι ἄλλα ζητήματα ἔθνικὰ τάχατες βγάζουνε στὴ μέση, γιὰ νὰ πέφτη κι ἀπὸ τὸν δῆμο κασμάκη παρῆς στὸν τόπο, γιατὶ σὲ τόσους λύκους τῆς κλεφτοφωλιᾶς δὲ φτάνουν δσα δίνει δ μέσα κοσμάκης. Είναι μιὰ μέθοδο λιρολογίας κι αὐτὴ μέσο τῶν ιθυκῶν ζητημάτων. "Αν ἔχουνε νὰ δείξουν τίποτα ἔργο τόσες δεκάδες χρόνια τώρα, τότες ἀς μὲ πήνε στὴν κρεμάλα γιὰ τὴ συκοφαντία. Μὰ δὲ συκοφαντῷ δυστυχῶς καὶ δὲν είμαι φεύτης ὅταν λέω τὴ σκάφη σκάφη. Ψεύτης εἶναι τὸ ζευτοβασίλειο αὐτὸ ποὺ, ἐνῶ ὑπόσχεται νὰ κάνῃ στρατὸ, δὲν τοὺ κάνει, ἀν καὶ καταχωνιάστηκε ἵσα μὲ σήμερα ἀλάκαιρο

μάθημα καὶ κοινοῦσε μὲ δισταγμὸ τὸ κεφάλι, σὲ νᾶλεγε πῶς πολὺ παράξενα πράματα τῆς δηγιέματι.

— "Ο, τι κι ἀν εἴτανε, γιατρέ μου, ἀντέρο εἴτανε καὶ τόβαλες στὴ θέση του, λούρος εἴτανε, δπως λέτε, γῶ ζέρω μόνο πῶς εἴτανε ψυχρὸ κι ἀγριό πράμα . . .

— Σύχασε λοιπὸν, σύχασε! Δὲν τὸ λυπάσαι τὸ καημένο τὸ παιδί μου;

— "Αχ πεύναι το; φέρ' τὸ μου, γιατρέμου, φέρ' τὸ μου! Αμέσως θὰ συχάσω!

— Μήν κοινέσαι! Θὰ σ' τὸ φέρω νὰ τὸ ίδης μιὰ στιγμὴ καὶ θὰ σ' τὸ πάρω πάλι. Πρέπει ἀπόψε νὰ μείνης μοναχής σου, ησυχη. . . Αλλοιως; θὰ κινήση πάλι τὸ αἷμα καὶ θάχουμε ιστορίες... "Ελα νὰ πάρης τώρα μιὰ κουταλιὰ γιατρικό... Γιά σου!

Τῆς φέραμε τὸ παιδάκι, δπως φασκιωμένο μ' ὅτι κοιρέλλει βρέθηκε. Τάρπαξε μὲ λαχτάρα καὶ καταφιλούσε τὸ μαύρο, ἀσφυχτικὸ προσωπάκι του, ἔχοντας, βέβαια, τὴν ίδεα πῶς ἀλλη, καμμιὰ δὲ γένησε τέτοιο τεφαρίκι! Μὲ πολὺ κόπο κατορθώσαμε νὰ τὸ πάρουμε, βάνοντάς το σ' ἔνα πανέρ κοντά της, νὰ τὸ βλέπῃ νὰ παρηγορίεται. Η Φλώρα κάθησε δίπλα του μὲ κατεβασμένα μοῆτρα.

— Κυρά Φλώρα — βάτησε σιγανά τη λεχώνα — δὲ θέρθη δ καὶ Γιάγκος;

Μπλως ή δημιουργία ἐνὸς δινείσου δὲν εἶναι 'Ηδονή;

*

'Εστάθηκα ἔμπρος σ' ἑνα τάφο.

Εἶναι θαυμάσινή ἔκει η Δουκέσσα καὶ η κόρη της.
'Απόνω στὴν πλαγιὰ ἐνὸς βουνοῦ βρίσκουνται τὰ λείψανα τῆς Δουκέσσας ποὺ ἀρχισε δριαύμεντικά τὴν ζωὴν τῆς μὲς στὸν πλοῦτο τῆς Γαλλικῆς Αὐλῆς.

Οἱ αὐρες χύνουν μιάν ἀρμονία δόριστη. Τὰ πουλιά κελαΐδουν.

'Ακούω τὶς φωνὲς παιδιῶν. Κυνηγοῦν μιὰ πεταλοῦδα, γελαστὰ, κατακόκκινα.'Η πεταλοῦδα ἐσώθηκε μὲς στὸν περίβολο τοῦ τάφου.

*

Θέλω νὰ σκορπίσω τοὺς μελαχολικοὺς λογισμούς.
'Απὸ ἑνα ψήλωμα βλέπω στὸ βάθος τὸν Πύργο τῆς Δουκέσσας καὶ φεύγω μακριὰ ἀπὸ τὴν νέκρα τῶν ἀρειπιῶν ποὺ τὰ βῆματα μου ἐτάραξαν γιὰ λίγες στιγμές.

ΑΛΕΞ. ΜΑΥΡΟΓΔΗΣ

ΣΤ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

'Ακοῦς τὸ κῦμα, ἀγάπη μου, κεῖ πέρα;
Σὰν κάτι μέσο στὸ ρόχθο του δὲ σβνέται,
ποὺ μοιάζει μὲ τὸ πιὸ στερνὸ τραγοῦδι
ἐκεῖνο ποὺ ποτὲ δὲ λησμονιέται;

Σ' τὸ κάθε μυρολόγι τοῦ πελάγουν
τὰ δάκρυα μου κυλοῦν στάχνα μου χέρια
κι' δ πόνος μου ξεπά τὸν τὴν καρδιά μου
γιὰ νὰ σβνστῇ ποιός ξέρει σὲ ποιά ἀστέρια.

'Η νύχτα ἡ μαδρη—κοίταξε—μᾶς δείχνει
τὴν πιὸ βαριούλιμμένη της εἰκόνα.

Σ' τῶν βράχων τὶς σχισμάδες πῶς αφρούζει
δ μαϊστροποννέντης τοῦ κειμῶνα!

Τέ νύχτα!...Μὲ παγώνει κάποια φρίκη...
Τέτοια νυχτιὰ θὲ νάναι, ἀγάπη μου, κ' ἐκείνη
ποὺ μ' ἀπονιά θὰ μᾶς χωρίσῃ αἰώνια
τοῦ χρόνου ἡ ἄγρια κι' ἀφρισμένη δίνη.

"Ω! τότε δὲ θὰ νοιώνω τὰ φιλιά σου,
δὲ μὰ μὲ παίρνης στὴ γλυκειά σου ἀγκάλη...
—Νὰ φύγωμε, νὰ φύγωμε, φοβοῦμαι
τὴ νύχτα στὸ έρωτο ἐτοῦτο περιγιάλι.

Μεγίστη.

Μ. Γ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ

ἐπρεπε! Νὰ δὰ ἡ ὥρα νὰ πάρη κανεὶς ἀπάνου του
κάθε Μαγδαληνῆς κλήρου! Χάκ χά! Τὸ πίστεψε
τάχα, ἡ πετεινόμυσαλη, πῶς ἔχει κι ὀφτὴ τοῦ ζώου
τὸ δικαίωμα — νὰ χαρῇ τὸ παιδὶ τῆς;

Οἱ σκέψεις κύτες χορέβανε στὸ μυαλό μου τὴν
ὥρα ποὺ τὴν ἔβλεπα νὰ δέρνεται, νὰ ξεφωνᾶ, νὰ μὲ
παρακαλεῖ μὲ κλάματα γιὰ τὸ παιδὶ τῆς. Εἴταν
ἀξιολόγητη! Πόνοι δυνατοὶ περιένωνται τὴν κοιλιά
τῆς καὶ ξαφνικὸς πυρετὸς φλόγιζε τὴν ἄψη τῆς.
Προσπαθοῦσα νὰ τὴν παρηγορήσω μὲ δὲν εἶται σὲ
θεση νὰ καταλάβῃ τὰ λόγια μου. Μέσα στὰ παρά-
πονά τῆς ἀρχισε νὰ παραμιλῇ, νὰ ζητᾷ νὰ φύγη,
καὶ μὲ πολλὴ δυσκολία τὴν κρατούσαμε στὸ κρεβάτι της...

— Πῶς τὴ βλέπεις, γιατρὲ, τὴν κακομοῖρα; θὰ
τὴ σώσουμε; — μὲ βρώτησος τὴ Φλώρα συλλογισμένη.

— "Έχει μιὰ ἐλπίδα σωτηρίας...νὰ πεθάνῃ! —
τῆς εἰπα μὲ βουρκωμένη καρδιά, κι' ἔνας στίχος κο-
ρωδεύετικά οἵθε τὰ χεῖλα μου — ἐμφρός κόσμος,
ζήτικός, ἀγγελικὰ πλασμένος!

F. ΑΒΑΖΟΣ

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν 'Ελλάδα Δρ. 10. — Γιὰ τὸ 'Εξωτερικὸ
Φρ. χρ. 10.

20 λεφτά τὸ φύλλο λεφτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κιόσκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Όμονοιας, Τπουργείου Οίκονομικών, Σταθμού Τροχιόδρομου ('Οθθαλματρείο), Βουλῆς, Σταθμού ίπτόγενου Σδηποδρομού ('Ομόνοια), στὸ καπνοπωλεῖο Μεγαλακάπη (Πλατεία Στουρνάρα, 'Εξάρχεια) στὰ ζιβλιοπωλεῖα «'Εστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (δόδες Σταδίου, ἀντικρὺ στὴ Βουλή).

Η συντροφοῦ πλερώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνὸς χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΟΙ

καμαρωμένοι μας βουλευτάδες, καὶ πρῶτος πρῶτος δὲ Παλαμιχαλόπουλος τραβήξαντες καὶ θύμε τὴ Βουλὴ τὸ περιφέρημα ζήτημα τοῦ ἀδηλητῆ Γεωργανᾶ, ποὺ θύτερος ἀπὸ τὴν ἀδάνατη ὀνομαστικὴ ἀπόλυτη τοῦ ἐπιδεωρητῆ Προφαντόπουλον (κληρόντες οἱ 'Ολυμπιονίκαι νὰ λάβωσι τὸν κότινον ἀπέσχητε...) κατάντησε Πανελίνιο, καὶ τοῦ ἀξιζεῖ ἀληθινὰ νὰ φάσει καὶ στὴ Βουλὴ καὶ νὰ πάρει τὴ Ρωμαϊκὴ χρωματιά. Συζήτηση σηκωθῆκε ἀν ἐπρεπε νὰ τιμωρηθεῖ δ Γεωργανᾶς ποὺ φέρδηκε σ' αὐτὴ τὴν περίσταση σὰ στενοκέφαλος δάσκαλος, ποὺ εἶναι, κι ὅχι σὰν παληκαρᾶς ἀδηλητῆς, καὶ μέσα στὸ κακὸ καὶ στὴν ἀναμπαμπούλα καὶ στὶς κοινοβουλευτικὲς ἀνοησίες ποὺ εἰπωδήκανε, αη-
κωδῆκε κι ἔνας χριστιανὸς καὶ εἶπε μιὰ φρόνιμη κουβέντα, πῶς δηλ. ἐπρεπε νὰ τιμωρηθεῖ δ Γεωργανᾶς γιατὶ μᾶς ρεζίλεψε μπροστὰ στὸν ξέροντας ἀποδείχησες τοὺς πόνους τοῦ Ρωμαίου εἶμαστε δ πιὸ σέμπτελος κι ἀπειδάρχησε λαὸς τῆς γῆς.

Θῶμα, σωτὴ κουβέντα καὶ νὰ βγεῖ ἀπὸ στόμα βουλευτῆ, καὶ μάλιστα μέσα στὴ Βουλὴ. Κι δύως τὸ θύμα ἔγινε καὶ τὸ ζήτημα τοῦ ἀπειδάρχητον ἀδηλητῆ μπήκε στὴ θέση τον. Γιατὶ μὲ τὸ φέρσαμό τοῦ δ Ρωμαῖος ἀδηλητῆς, ἀν ἔμεινε λίγα ἐκαστικὰ πλάσια στὸ πέταμα τοῦ δισμοῦ, ἥρθε δύως πρῶτος στὸ πέταμα τῆς πειθαρχίας (δι σκοτεινοῦ βούλας δι τὴν πούμε καὶ αὐτῆ) καὶ παρουσίασε στὸ Στάδιο, πλάσι σὲ τόσα ἀρχαῖα κι 'Ενδρωπαῖα ἀγωνίσματα, κι ἔνα γυνήσιο Ρωμαϊκοῦ ἀγώνισμα. 'Ο ἀδρωπος δὲν ξέπαμε δι, τι κάναμε διοι μας ποὺ κοιτάξαμε μπροστὰ στὸν ξέροντας νὰ κρύψουμε τὰ ψεγάδια μας κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα τοῦ πολιτισμένου, μὲ ἔδειξε ζηλεύετική εἰλικρίνεια καὶ σὰν παληκαρᾶς ποὺ εἶναι παρουσιάσηκε στὸ Στάδιο δέκχεις μάσκα.

— Νά, εἶπε, τέτοιος εἶναι δ Ρωμαῖος. 'Απὸ φροικὸν τοῦ λεύτερος, δὲ ματάνει κάτον ἀπὸ ζυγό,

δὲ τιώθει τί πάει νὰ πεῖ πειθαρχία. 'Οταν παταλάβει πῶς ἀδικεῖται (μὰ καὶ πότε δὲν ἀδικεῖται δ Ρωμαῖος;) βάζει τὸν καθένα στὴ θέση τον, ἀδιαφορώτας ἀν αὐτὸς δ καὶ θέτει εἶναι Βασιλιάς η Διάδοχος η δ ἀκόσμος δλος. Καὶ στὰ θύτερα γιατὶ νὰ μὴ φερδεῖ ἔται, ἀφοῦ ξέρει πῶς τὸ φέρσαμό του, δοσ ἀδιάντροπο κι ἀν εἶναι, δὲ βρεθοῦν ἥλιθοι νὰν τὸ χεροκροτήσουν, φημεριδογάρφοι νὰν τὸ ύμνησουν καὶ βουλευτάδες νὰν τὸ παρογιάσουντες στὴ Βουλὴ γιὰ ἐθνικὸ ζήτημα;

"Ετοι ακέφτηκε δ Γεωργανᾶς καὶ τὰ κατοπινὰ τάποδεξανε πῶς πολὺ καλά καὶ πολὺ Ρωμαῖκα σκέφτηκε.

ΝΙΚΗ

ἀποφασίσαντες νὰν τὸ βαφτίσουμε τὸ πρῶτο ἀντιτοπλικό μας. 'Οσο βαρὺ κι ἀν εἶναι τὸνομ' αὐτὸ, πάλι καλὰ χρόνι μας γιατί τόπος θύτερος τοῦ Εύρυταδες κι ἀπὸ τέλλα ἀρχαῖα ὄντα ποὺ προτείναντες οι διάφοροι προγονοβαρεμένοι (τ. προγονόπληκτοι, ἐν ἐπιτρέπει δ κ. Μιστριώτης) πατριώτες.

Μὰ δὲ θαρρεῖτε πῶς εἶται προτιμώτερο νὰ μποῦν καταμέρος οι διάφορες νίκες, φανταστικὲς θέσαις, καὶ φρίκες καὶ νὰ προτιμήσει τόνομα κανενὸς θαλασσομάχου μας τοῦ 21; Θὰ μᾶς ντρέπιαζε τὸνομα τοῦ Τομπάζη, τοῦ Σαχτούρη η κανενὸς κλλου φυσικοῦ κι ἀληθινοῦ πραγήνου μας;

Τὸ «Ν. Αστυ» μᾶς πληροφόρησε πῶς ἀντὶ Νίκη θὰ ὄντανται τοῦ «Άγια Δαύρα» τὸ ἀντιτοπλικό. Πάλι καλά, ἀφοῦ μὲ τὸ Μισολόγη βαφτίσαντε τὸ σαπιοκάραβο ποὺ γρηγορεύει γιὰ φυλακὴ τῷ ναυτῶνε.

ΠΕΡΑΣΕ

καὶ τὸ Στρατιωτικὸ νομοσκέδιο, μ' δλες τὶς βρεσιὲς καὶ τὰ Συνταγματικὰ ξεφωνητὰ τοῦ κ. Ράλλη, κι ἔτσι τὴ Βουλὴ δῶ κι δμπρὸς θὰ μπορεῖ νὰ περηφανεύεται πῶς κατάφερε καὶ κάτι καλὸ, μέσα σὲ τόσες ἀγαποδίες καὶ στραβοτιμωνίες τῆς, ἀφοῦ στέλνει τοὺς ἀξιωματικοὺς στὸ στρατὸ καὶ μᾶς γιατί τόποις μένειεν νὰν τὸν δώσει τὴ Βουλὴ κι ἀξια συντρόφια.

Βέβαια, μ' ἔνα μοναχὸ καλὸ, δσο μεγάλο κι ἀν εἶναι, δὲ σώζεται δ τόπος μὰ πάλι δὲν ἀξιζεῖ νὰ μὴν τὸ χαιρετήσουμε αὐτὸ τὸ καλὸ καὶ νὰ μὴν εύκηθούμε νὰν τὸν δῶσει τὴ Βουλὴ κι ἀξια συντρόφια.

ΔΕΝ

εἶπαμε νὰ παυτεῖ δ ἐπιθεωρητῆς Προφαντόπουλος γιατὶ ἔκαμε μιὰ προφαντὴ ὄνομαστικὴ ἀπόλυτη! Δὲν τὸ πέραμε τόσο τραγικὰ τὸ πρέμα, ἔνα πρέμα τόσο συνειδητόνος ποὺ γίνεται ἀπ' δλους σκεδὸν τοὺς μεγαλοδασκάλους, καθὼς τάποδείχνει καθεμερνὰ τὸ βαρβαροπάζαρό μας.

"Αν εἶται νὰ παυτεῖ γιὰ μιὰ ὄνομαστικὴ ἀπόλυτη δ Προφαντόπουλος, ἔπρεπε νὰ παυτοῦντε τόσοι καθηγητάδες τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τόσοι σοφοὶ μὲ πατέντα, κι ἔπρεπε νὰ πάψει νὰ βγαίνει καὶ ἡ 'Εσπερινή' ποὺ προτείνει τὴν πάψη του καὶ ποὺ τίποτ' ἀλλο δὲν εἶν